

ÁMOKJÓ+ÉK

fine ●
selection

SEBASTIAN FITZEK

S e b a s t i a n F i t z e k

ÁMOKJÓHÉK
pszichotriller

S e b a s t i a n F i t z e k

ÁRMOKJÁTÉK

pszichotriller

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Sebastian Fitzek
A mű eredeti címe: Amokspiel

Fordította: Szakál Gertrúd
A szöveget gondozta: József Aranka
A borítót tervezte: Gerencsér Gábor

A művet eredetileg kiadta:
Copyright © 2007 by Knauer Taschenbuch
Ein Unternehmen der Droemerschens Verlagsanstalt
Th. Knauer Nachf. GmbH & Co. KG, München

The book was negotiated through
AVA International GmbH, Germany (www.ava-international.de)

A könyv az AVA International közreműködésével jelent meg
(www.ava-international.de)

ISSN 2061-9332
ISBN 978 963 245 365 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsanna, Széll Katalin
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*C. F.-nek,
akire szeretettel emlékezem.
Annyira biztos voltál magadban,
hogy a finálét ki sem vártad.*

„Gyilkossággal vagy jelentős fokú károkozással járó viselkedés szándékos, látszólag nem provokált epizódja. Az erőszakos cselekmény során több ember veszélybe kerül, megsérül, esetleg meghal.”

Az „ámokfutás” meghatározása az Egészségügyi Világszervezet (WHO) szerint.

„A sors keveri a kártyákat, és mi játszunk.”

Arthur Schopenhauer

(Paraenezisek és maximák, fordította: dr. Szemlér Lőrincz)

Prológus

A telefonhívás, mely örökre tönkretette az életét, pontosan 18:49-kor érkezett. A későbbi kikérdezések alatt mindenki csodálkozott azon, hogy sikerült megjegyeznie ezt az időpontot. A rendőrség, a tehetetlen ügyvéd, és a szövetségi titkosszolgálat két embere is, aki először újságíróként mutatkozott be, majd kokaint csempészett az autója csomagtartójába. Mindannyian azt kérdezték, hogy lehet, hogy ilyen jól emlékszik erre az időpontra. Egy ilyen mellékes körülményre, összehasonlítva mindazzal, ami állítása szerint ezt követően történt. A válasz nagyon egyszerű volt. Röviddel az után, hogy felvette a kagylót, az üzenetrögzítő ritmusosan villogó digitális órájára bámult. Mindig így tett, amikor összpontosítani próbált. Szemei nyugvópontot kerestek. Egy foltot az ablaküvegen, egy redőt a terítón, vagy éppen egy óra mutatóját. Egy olyan biztos pontot, amelyre rátapadhatnak. Mintha ez által az elméje, akár a hajó a kikötőben, lehorgonyozhatott és nyugvópontra juthatott volna, ami lehetővé tette számára a világos gondolkodást. Régen, még mielőtt ez a sok szörnyűség megtörtént, amikor a páciensei bonyolult pszichológiai problémákkal fordultak hozzá, a szemével folyton egy véletlenszerűen kialakult mintát fixírozott a rendelő súlyos faajtájának erezetében. Attól függően, hogy a magánrendelő színes ablaküvegén átszűrődő fény hogyan világította meg a szolid kezelőhelyiséget, a minta hol csillagképre, hol gyermekarcra, hol pedig frivol aktrajzra emlékeztette.

Amikor 18 óra 47 perc 52 másodperckor felvette a telefonkagylót, gondolatai a lehető legtávolabb jártak egy lehetséges katasztrófától. Ezért az első másodpercek alatt még fel sem fogta, mi történik. Tekintete nyugtalanul vándorolt végig gendarmenmarkti lakása földszintjén. Minden tökéletes rendben volt. Luisa, a román bejárónő jó munkát végzett. Egészen a múlt hétig azt gondolta, hogy a Berlin új központjában vásárolt második lakása pénzkidobás volt, amire egy ügyes befektetési tanácsadó beszélte rá. Ma viszont örült annak, hogy az ügynökök, akiket a luxuslakás bérbeadásával megbízott, eddig nem jártak sikerrel. Így ma meglepheti itt Leonit egy négyfogásos vacsorával, amit a kivilágított hangversenycsarnokra néző tetőterazon fogyaszthatnak el. Közben pedig végre felteszi a lánynak a kérdést, amely elől Leoni a mai napig elzárkózott.

– Halló?

A telefonkagylót a füléhez tartva kiment a tágas konyhába, melynek berendezését csak két nappal korábban szállították le, és építették be. Mint ahogy szinte az összes többi bútort és berendezési tárgyat is. Állandó lakhelye Berlin elővárosában, egy tóra néző kis villa volt, a Glienicker Brücke közelében, Potsdam és Berlin között.

Vagyona, melynek jólétét köszönhette, kezeléseinek látványos sikerén alapult, melyet – figyelemre méltó módon – még egyetemi tanulmányai előtt ért el. Nagyfokú empátiát tanúsított, amikor több alkalommal elbeszélgetett az egyik osztálytársával, és sikerült megakadályoznia, hogy sikertelen érettségi vizsgája miatt öngyilkos legyen. A lány apja, egy vállalkozó, az akkoriban szinte értéktelen szoftvercégének egy kis részvénycsomagjával köszönte meg a segítségét. Néhány hónapra rá a részvények árfolyama szédületes magasságokba szökött.

– Halló? – kérdezte ismét. Tulajdonképpen éppen a pezsgőt akarta kivenni a hűtőből, de most megállt, és megpróbált a hívóra koncentrálni. Sikertelenül. A háttérzaj olyan erős volt, hogy csak néhány szófoszlányt hallott.

– Szívem, te vagy az?

– ...gyon ...nál...

– Mit mondasz? Hol vagy most?

Gyors léptekkel visszasietett a telefon akkutöltőjéhez, ami a nappaliban állt egy kis asztalon, közvetlenül a színházra néző nagy panorámaablak előtt.

– Most jobban hallasz?

Természetesen nem. Elvileg az egész házban egyenletesen jó volt a vétel. Még a liftbe is bezárhatna a telefont, lemehetne hét emeletet, és rendelhetne szemben, a Hilton előcsarnokában egy kávét anélkül, hogy közben megszakadna a kapcsolat. A rossz vételt garantáltan nem az ő mobiltelefonja okozza, hanem a Leonié.

– ...ma ...soha többé...

Az ezután következő szavak sziszegő hangok staccatójába fulladtak, mintha valaki egy régi analóg modemmel próbált volna felcsatlakozni az internetre. Majd a furcsa zajok olyan váratlanul szűntek meg, hogy azt hitte, megszakadt a vonal. Levette a kagylót a füléről, és a zöldesen pislákoló kijelzőre meredt.

A kapcsolat nem szakadt meg!

Ismét felkapta a készüléket. Még épp idejében ahhoz, hogy fel fogjon egyetlen értelmes szót, mielőtt a szél és egyéb zavaró tényezők által keltett kakofónia újra felhangzott. Egy szót, amelyből egyértelművé vált számára, hogy tényleg Leoni az, aki beszélni akar vele. Hogy valami problémája van. És hogy nem örömkönyvek között préselte ki magából azt a hatbetűs szót, amely az

elkövetkező nyolc hónap minden egyes napján üldözni fogja őt: „halott”.

Halott? A szó értelmét keresve megkérdezte a lányt, vajon arra céloz-e ezzel, hogy felejtse el őt. Ezzel egyidejűleg azonban az az ismerős érzés fogta el, ami különben csak akkor, ha kocsijával idegen helyen járt. Az a fajta érzés, melynek hatására egy kiegészített utcai lámpánál ösztönösen lezárta a vezetőoldali ajtót, ha egy gyalogos közelített Saabja felé.

Csak nem a kisbaba?

Csak egy hónap telt el azóta, hogy megtalálta a szemeteskosárban a terhességi teszt üres csomagolását. Leoni nem árulta el neki. Szokás szerint. Leoni Gregor az a nő volt, akit –, másokkal ellentétben – szeretetteljesen a „hallgatag” és a „titokzatos” jelzőkkel illetett. A kevésbé jóhiszemű emberek azonban „zárkózottnak” vagy egyszerűen csak „furcsának” nevezték volna.

A külső szemlélő számára ő és Leoni olyan párként hatottak, amelynek fotóját gond nélkül be lehetett volna tenni vevőcsalogatónak a fényképész kirakatában álló képkeretekbe. Felirat: „friss házások”. A nő a maga szelíd szépségében, nádcukorbarna bőrszínével és sötét, hullámos hajával, mellette a kölyökképű, harmincas éveinek közepén járó fiatalember, kissé túl szabályosra vágott frizurával, cinkos szemeiben egy szikrányi hitetlenség csillan: hogyan lehetséges, hogy egy ilyen csinos nőt tudhat a magáénak. A külsejük harmonizált. De a jellemüket egy világ választotta el egymástól.

Míg ő már az első randevún az egész életét elmesélte a lánynak, Leoni szinte semmit nem árult el magáról. Csak annyit, hogy nem régóta él Berlinben, Dél-Afrikában nőtt fel, és hogy a családja ott vesztette életét egy leégett vegyi üzemben. Ezeket leszámítva a lány élete úgy jelent meg előtte, mint egy darabokra hullott napló,

melyből egész oldalak hiányoznak. Néhány lapra felfirkantottak ugyan valamit, de helyenként teljes fejezetek maradtak ki. De valahányszor ráterelte volna a szót a hiányzó gyerekkori képekre, a nem létező legjobb barátnőre, vagy az alig látható sebhelyre Leoni bal járomcsontja fölött, Leoni azonnal témát váltott, vagy egyszerűen csak finoman megrázta a fejét. Bár ettől minden alkalommal megszólaltak fejében a vészharangok, a férfi tudta, hogy mindez nem tarthatja vissza attól, hogy Leonit feleségül vegye.

– Mit akarsz ezzel mondani, szívem? – Egyik füléről a másikra helyezte a kagylót. – Leoni, nem értem, mit mondasz! Mit sajnálsz? Mi az, hogy „soha többé”?

És ki vagy mi halt meg? – de ezt nem merte megkérdezni, pedig nem is feltételezte, hogy Leoni a vonal túlsó végén egyáltalán érti, amit ő mond. Végül döntött.

– Figyelj, drágám! Nagyon rossz a vonal – ha most hallasz, akkor légy szíves, tedd le! Rögtön visszahívlak. Akkor talán...

– Nem, nem! NE!

A kapcsolat hirtelen kristálytisza lett.

– Na, végre... – nevetett fel a férfi röviden, de azután rögtön elhallgatott. – Furcsa a hangod. Talán sírsz?

– Igen. Sírtam, de ez most nem fontos. Csak figyelj rám, kérlek!

– Történt valami?

– Igen. De semmit nem szabad elhinned nekik!

– Hogyan?

– Ne hidd el, amit mondanak neked! Rendben? Bármi legyen is az. Meg kell... – A mondat többi része ismét recsegő hangzavarba torkollott. A következő pillanatban a férfi ijedten rezzent össze, megperdült, és a bejárati ajtóra pillantott.

– Leoni? Te vagy az?

Egyszerre beszélt a kagylóba és az ajtó irányába, melyen valaki hangosan és erőteljesen kopogtatott. Titokban azt remélte, hogy a barátnője áll odakint, és a rossz vételt csak a lift okozta. Egészen biztosan. Ez mindent megmagyarázna. – *Sajnálom*, szívem, késni fogok! Kifogtam az esti csúcsforgalmat, *soha többé* nem választom ezt az útvonalat. *Holtfáradt* vagyok.

De mi az, amit nem szabad elhinnem? Miért sír? És miért kopogtat az ajtón?

Épp aznap délelőtt küldte el neki a lakáskulcsot küldőncel az adóhivatalba, ahol helyettes titkárnóként dolgozott. Azzal az üzenettel, hogy Leoni üsse fel a *Frankfurter Allgemeinen*-t a harminckettedik oldalon. Ott állt egy hirdetés, amelyet ő adott fel: a lakásához vezető út leírása.

De még ha meg is feledkezett a kulcsról. Hogy juthatott – ő vagy bárki más – fel az ajtajáig anélkül, hogy a portás előzőleg felszólalt volna?

Ajtót nyitott, de a kérdéseire nem kapott választ. Helyette újabb kérdés merült fel benne, mivel a férfi, aki vele szemközt állt, idegen volt. Külső megjelenéséből ítélve nem volt nagy híve a fitnesztermeknek. A fehér pamutinget kitöltő hatalmas pocak annyira előrelógott, hogy nem látszott, vajon a gazdája visel-e derékszíjat, vagy csak a zsírpárnák tartják kopott flanelnadrágját.

– Elnézést kérek a zavarásért! – kezdte a férfi, és közben bal keze hüvelyk- és mutatóujjával zavartan a halántékához kapott, mintha nem sok választaná el egy migrénrohamtól.

Később nem emlékezett arra, hogy az idegen egyáltalán bemutatkozott-e, vagy esetleg mutatott-e valamiféle jelvényt. De már az első szavai olyan rutinosan hangzottak, hogy rögtön felfogta:

ez az idegen rendőr, és hivatalból hatolt be az ő világába. És ez nem jelentett jót. Egyáltalán nem.

– Nagyon sajnálom, de...

Té jó isten! Csak nem anyám? Vagy az öcsém? Istenem, add, hogy ne az unokaöcséimmal legyen valami baj! Gondolatban végigsorolta az összes lehetséges áldozatot. – Van önnek egy Leoni Gregor nevű ismerőse?

A nyomozó rövid, vastag ujjával dörzsölgetni kezdte bozontos szemöldökét, mely éles kontrasztban állt szinte teljesen tar koponyájával.

– Igen.

Túlzottan össze volt zavarodva, semmint hogy észrevette volna egyre növekvő félelmét. Mi köze ennek az egésznek az ő barátnőjéhez? A kagylóra pillantott, melynek kijelzője megerősítette abban, hogy a kapcsolat továbbra is fennáll. Valami okból úgy érezte, mintha a telefonja az elmúlt néhány másodperc alatt nehezebbé vált volna.

– Siettem, ahogy csak tudtam, hogy ne az esti híradóból kelljen értesülnie róla.

– De hát miről?

– Az élettársa... nos, egy órával ezelőtt súlyos autóbalesetet szenvedett.

– Hogyan, kérem? – Hihetetlen megkönnyebbülés vett erőt rajta, és csak most vette észre, mennyi aggodalom halmozódott fel benne. Így érezheti magát tehát az, akit felhív az orvosa, és közli vele, hogy tévedés történt. Minden rendben van. Csak elcserélték a HIV-teszteket.

– Ez valami tréfa? – kérdezte félig nevetve, mire a rendőr értetlenül meredt rá.

A füléhez emelte a telefont. – Drágám, valaki beszélni szeretne veled! – mondta. De mielőtt átadta volna a kagylót a rendőrnek, megtorpant. Valami nem stimmel. Valami megváltozott.

– Drágám?

Semmi válasz. A zavaró sístergés hirtelen ismét ugyanolyan hangos volt, mint a telefonhívás elején.

– Halló? Édesem? – Megfordult, szabad keze mutatóujját bal fülébe dugta, és gyors léptekkel átszelte a nappalit az ablakok irányába.

– Itt jobb a vétel – mondta a rendőrnek, aki lassan követte a lakás belsejébe.

De ez ismét tévedésnek bizonyult. Épp ellenkezőleg. Most már semmit sem hallott. Sem lélegzetvételt, sem értelmüket vesztett szóttagokat, sem mondattörödékeket. Még a sístergést sem. Semmit.

És életében először felfogta, hogy a csend nagyobb fájdalmat okozhat, mint a legnagyobb lárma.

– Nagyon-nagyon sajnálom!

A rendőr keze a vállán nyugodott. A panorámaablakban, mint egy tükörben látta, hogy a férfi csak néhány centiméterre áll tőle. Valószínűleg elég tapasztalatot szerzett már. Olyan emberekkel, akik a hír hallatán összeomlottak. Ezért lépett közvetlenül mellé, hogy a megfelelő pillanatban elkaphassa. Szó szerint az esés esetére. De erre nem került sor.

Ma nem.

Nála nem.

– Hallgasson ide! – mondta, és megfordult. – Leoni tíz perc múlva érkezik hozzám vacsorára. Épp az imént beszéltem vele telefonon, röviddel azelőtt, hogy ön bekopogott hozzám. Tulajdonképpen még ebben a pillanatban is vele *telefonálok*, és...

Miközben az utolsó mondatot kimondta, már azon gondolkodott, vajon hogy hangozhat mindez. Ő sokkot diagnosztizálna, ha kívülálló pszichológusként megkérdeznék a véleményét. De a mai napon nem volt kívülálló. Ebben a pillanatban akaratlanul is egy színjáték főszereplőjévé vált. Elég volt a rendőrtiszt szemébe nézni, és képtelen volt tovább beszélni.

Ne hidd el, amit mondanak neked...

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy az ön élettársa, Leoni Gregor egy órával ezelőtt, útban önhöz, letért az úttestről. Egy közlekedési lámpának, majd egy ház falának ütközött. Még nem ismerjük a pontos részleteket, de az autó nyilvánvalóan rögtön kigyulladt. Sajnálom. Az orvosok már nem tehettek semmit. Azonnal életét vesztette.

Később, amikor a nyugtatók hatása lassan alábbhagyott, egy korábbi páciensének emléke tolokodott be a tudatába, aki egy drogéria kirakata előtt hagyta a babakocsiját. Csak beszaladt egy busz pillanatragasztóért, mert meglazult a cipője sarka. Mivel hideg volt, jól betakargatta az öt hónapos Davidet, mielőtt belépett volna az üzletbe. Amikor három perccel később ismét kijött, a babakocsi még mindig ott állt a kirakat előtt. Üresen. David örökre eltűnt.

A lelkileg összetört anyával folytatott beszélgetések során gyakran tette fel magának a kérdést, vajon benne mi ment volna végbe hasonló helyzetben. Mit érzett volna, ha annak idején ő hajtotta volna fel a kis takarót, mely alatt olyan szokatlanul mozdulatlan volt minden.

Mindig abból indult ki, hogy képtelen lesz valaha is átérezni a nő fájdalmát. Mától kezdve másképp gondolta.

I. rész

Nyolc hónappal később. Ma.

Játék közben áruljuk el,
mely szellem szülöttei vagyunk.

Ovidius

I.

Sós. Váratlanul érte a pisztoly csövének sós íze, amikor a szájába dugta azt.

Különös, gondolta. Korábban soha nem jutott volna eszembe a számba dugni a szolgálati fegyveremet. Még viccből sem.

Az után, ami Sarával történt, gyakran gondolt arra, hogy valamelyik bevetésen egyszerűen futni kezd, feladva a fedezékét. Egy alkalommal védőmellény nélkül, minden biztosítás nélkül masírozni kezdett egy ámokfutó felé. De még soha nem tette az ajkai közé a revolverét, hogy azután, mint egy kisgyerek, szopogatni kezdje, miközben jobb mutatóujját remegve a ravaszon tartotta.

Nos, akkor hát ma van a premier. Itt és most, a piszkos kreuzbergi lakókonyhájában, a Katzbachstrassén. Az egész reggelt azzal töltötte, hogy régi újságokkal borította be a padlót, mintha lakásfelújításba kezdene. De az igazság az volt, hogy tudta, mekkora disznóólat okozhat egy golyó, amely szétrobbantja az ember koponyáját, és csontot, vért és agyvelődarabokat fröcsköl szét egy tizennégy négyzetméteres helyiségben. Valószínűleg olyasvalakit küldenének helyszínelni, akit ismer. Tom Braunert vagy Martin Maria Hellwiget talán, akivel évekkkel ezelőtt együtt járt a rendőrtisztai főiskolára. Mindegy. A falakat már nem volt ereje „kita-pétázni”. Ráadásul elfogyott az újságpapírja, takarófoliája pedig nem volt. Így most ott ült, lovaglólülésben a rozoga faszéken, háttal a mosogatónak. A laminált konyhabútort és a fémmosogatót

a nyombiztosítást követően egyszerűen le tudják majd öblíteni egy slaggal. No és túl sok biztosítanivaló egyébként sem lesz. Minden kollégája számára a napnál is világosabb lesz, miért végzett magával. Egyértelmű. Azok után, ami vele történt, senki sem gondolná komolyan, hogy itt bűncselekmény esete forog fenn. Ezért nem is vette a fáradságot, hogy búcsúlevelet írjon. Nem is ismert senkit, aki fontosnak tartotta volna elolvasni. Az egyetlen ember, akit még szeretett, így is jobban ismerte őt, mint bárki más, és ezt az elmúlt évben túlzottan is kifejezésre juttatta. A hallgatásával. A tragédia óta kisebbik lánya sem beszélni, sem találkozni nem akart vele. Katharina nem vett tudomást Ira telefonhívásairól, visszaküldte a leveleit, és valószínűleg átment volna a túloldalra, ha meglátta volna az anyját az utcán.

És még csak nem is vehetném rossz néven, gondolta Ira. Azok után, amit tettem.

Kinyitotta a szemét, és körülnézett. A nyitott, amerikai jellegű konyhából belátta az egész nappalit. Ha a meleg, tavaszi napsugarak nem tűztek volna be olyan kimondhatatlanul élénken a piszkos ablaküvegen át, még a balkontra, és a mögötte húzódó Viktoria parkra is vethetett volna egy búcsúpillantást. *Hitler*, futott át hirtelen Ira Samin agyán, amikor a tekintete egy pillanatra megpihent a nappaliban álló kis könyvesszekrényen. A hamburgi rendőrségnél töltött gyakornoki éve alatt a diktátorról írta a doktori disszertációját. „A tömegek pszichológiai manipulációja.”

Ha létezik bármi, amit az az örült jól csinált, gondolta, az nem más, mint a saját öngyilkossága a titkos föld alatti bunkerben. Ő is belelőtt a szájába. De mivel attól félt, hogy közben elront valamit, és végül még nyomorékként a szövetségesek kezére jut, röviddel a halálos lövés előtt még kettéharapott egy ciánkáli-kapszulát.

Talán nekem is épp így kellene tennem? Ira habozott. De ez nem egy olyan öngyilkosjelölt tévovázása volt, aki csupán fel akarja hívni magára a környezete figyelmét. Épp ellenkezőleg. Ira biztosra akart menni. És elegendő készlete volt mérgekapszulából, egy karnyújtásnyira, a mélyhűtőben. Digoxin, magas koncentrációban. Élete legfontosabb bevetése alkalmával talált rá a tasakra a fürdőkádban, és soha nem adta le a többi bizonyítékkal együtt. Jó oka volt rá.

Másrészt viszont, Ira majdnem egészen a gégejéig tolta előre a pisztoly csövét, és pontosan középre célzott vele. *Mekkora a valószínűsége annak, hogy csak az állkapcsomat teszem tönkre, és a golyó elkerüli a fő ütőereket, majd végigsüvíti az agyam kevésbé fontos részein?*

Csekély. Nagyon csekély. *De nem teljesen kizárt!*

Még csak tíz napja, hogy valaki golyót eresztett a Hells Angels egyik tagjának a fejébe, az állatkert egyik közlekedési lámpájánál. A férfit állítólag egy hónap múlva már ki is engedik a kórházból.

Annak a valószínűsége azonban, hogy az ilyesmi megismétlődik, egyenlő a...

Peng!

Ira úgy megijedt a hirtelen zajtól, hogy felsértette a fegyverrel a szájpaddlását. *Az ördögbe is!* Kihúzta a pisztoly csövét a szájából.

Már csak néhány perc volt fél nyolcig, ő pedig megfélekedett arról az idióta rádiós ébresztőóráról, amelyik mindennap ugyanabban az időpontban, teljes hangerővel rázendített. Most éppen egy fiatal nő siránkozott az egyik csatornán, mert nem nyerte meg a főnyereményt, valamelyik béna betelefonálás játékban. Ira a konyhaasztalra tette a fegyverét, és bevonszolta magát a besötétített hálószobába, ahonnan egészen a konyháig kihallatszott a jajveszékelés:

– ...véletlenszerűen sorsoltuk ki éppen önt a telefonkönyvből, és most az öné lehetne ötvenezer euró, ha a nyerő szlogennel jelentkezik be, Marina!

– De hiszen azt tettem: „A *101egész5*-öt hallgatom, és most ide a lét!”

– Túl késő. Először sajnós bemutatkozott. Rögtön a nyerő szlogent kellett volna bemondania, amint felvette a kagylót, ezért...

Ira enerváltan kihúzta a hálózati csatlakozót. Ha már egyszer öngyilkos akar lenni, akkor semmi esetre sem egy kétségbeesett titkár nő hisztérikus rikácsolása közepette, aki épp most maradt le a főnyereményről.

Ira leült a bevetetlen ágyra, és a nyitva álló ruhásszekrényre meredt, mely úgy nézett ki, mint egy félig megtöltött mosógép. Volt egy pillanat az életében, amikor úgy döntött, már nem cseréli ki benne a kettétört akasztórudat.

Micsoda szemétdomb!

Soha nem volt jó szervező. Legalábbis akkor nem, ha a saját életéről volt szó. Akkor meg végképp nem, amikor a saját haláláról. Amikor ma reggel felébredt, közvetlenül a vécékagyló mellett a kőpadlón, már tudta, hogy eljött az idő. Hogy nem bírja tovább. Hogy nem akarja tovább bírni. Nem az ébredés ellen küzdött, sokkal inkább az örökké ismétlődő álom ellen, amely már egy éve minden éjjel felzaklatta. Az álom, amelyben újra meg újra végigmegy ugyanazon a lépcsőn. Minden lépcsőfokon ott hever egy cédula. Csak az utolsón nincs semmi. *Miért üres az utolsó lépcsőfok?*

Ira rádöbbsent, hogy gondolkodás közben visszatartotta a lélegzetét, és most fáradtan fújta ki a levegőt. Miután a rádió elnémult, a lakás mindennapos alapzaja mintha kétszeresére erősödött volna. A hűtőszekrény kotyogó brummogása behallatszott a konyhából

a hálósobába. Egy pillanatig úgy hangzott, mintha a vénséges vén készülék saját hűtőfolyadékába készülné belefulladásni.

Ha ez nem égi jel, akkor semmi.

Ira felállt.

Hát, jó. Akkor jöjjenek a tabletták!

De nem szerette volna a benzinkúton vásárolt olcsó vodkával leöblíteni a mérget. Az utolsó dolog, amit életében élvezettel fogyaszt el, csak olyan ital lehet, amit az íze miatt gurít le a torkán, nem csak a hatása miatt. Egy Cola light. Mégpedig az az új, citrom ízesítésű.

Pontosan. Ez lesz ám az igazi búcsúlakoma! Cola light Lemon, desszertnek pedig egy extra adag digoxin.

Kiment a folyosóra, felmarkolta a kapukulcsot, és vetett egy futó pillantást a nagy falitükröbe, melynek bal felső sarkáról már kezdett leperegni a bevonat.

Rosszul nézel ki, gondolta. Züllötnen. Mint egy fésületlen allergiás beteg, akinek a szénanáthától kivörösödött és feldagadt a szeme.

Mindegy. Nem pályázott már a szépségkirálynői címre. Ma nem. Élete utolsó napján nem.

Levette a fogasról kopott bőrdzsekijét, melyet korábban olyan szívesen hordott, szűk szabású farmernadrágokhoz. Ha valaki alaposabban szemügyre vette, a szeme alatt húzódó mély, sötét karikák ellenére is megsejthette, hogy ez a nő valaha modellt állhatott a rendőrség éves falinaptárának elkészítésekor. Annak idején, egy másik életben. Amikor még gondosan reszelte a körmeit, és mindennap finoman kisminkelte az arcát. Ma bezzeg egyszerű vászon tornacipőbe bújtatta a lábait, karcsú combjaira pedig kopott, faközöld Cargo nadrágot húzott. Már hónapok óta nem járt fodrásznál, de hosszú, fekete hajában még egyetlen ősz szál sem akadt,

szabályosan sorakozó fogai pedig hófehérek voltak a töméntelen feketekává ellenére is, amit nap mint nap magába döntött. Általában véve elmondható, hogy kriminálpszichológusként végzett munkája, melynek során túsztárgyalóként sikerült átvészelnie a legveszélyesebb SEK-bevetéseket is, csak kevés látható nyomot hagyott rajta. Testén az egyedüli seb alig láthatóan, tíz centiméterrel a köldöke alatt húzódott. Császármetszés. Lányának, Sarának köszönhette. Elsőszülött gyermekének.

Talán szerencséje, hogy soha nem szokott rá a dohányzásra, így nem lett idejekorán ráncos a bőre. De pechnek is vehetjük, mert helyette az alkohol áldozatává vált.

De ennek most már vége, gondolta szarkasztikusan. A mentorom büszke lenne rám. Ettől a pillanattól kezdve egyetlen kortyot sem iszom, soha többé. Mert most már csak a Cola light van hátra. Ha szerencsém van, és Hakan árul ilyet, akkor citromos változatban.

Beacsapta maga mögött az ajtót, és belélegezte a régi berlini lépcsőházak jellegzetes tisztítószer-, utcaipor- és konyhaillatát, mely hasonlóan intenzív volt, mint a kosznak, a cigarettafüstnek és a kenőolajnak az a tömény egyvelege, amely a metrálóuljárókban csapja meg az ember orrát.

Ez hiányozni fog, gondolta Ira. Nem sok minden fog hiányozni, de az illatok igen.

Nem érzett félelmet. Nem félt a haláltól. Inkább csak attól rettegett, hogy még azután sem lesz vége. Hogy nem szűnik meg a fájdalom, mert halott lányának képe még az utolsó szívdobbanás után is követni fogja.

Sara képe.

Ira nem vett tudomást arról, hogy alumínium postaládája csordultig megtelt, és dideregg kilépett a meleg tavaszi napfénybe.

Elővette a tárcáját, kivette belőle az utolsó bankjegyet, majd az útszélén álló, nyitott konténerbe hajította a tárcát. A személyi igazolványával, a jogosítványával, a hitelkártyáival és az öreg Alfa forgalmi engedélyével együtt. Még néhány perc, és minderre úgysem lesz szüksége többé.

2.

– Üdvözlöm önöket Berlin legsikeresebb rádióadója, a *101egész5* épületében!

A filigrán gyakornoklány idegesen igazgatta farmerszoknyáját, kifújta egy szőke hajtincset a homlokából, és mosolyogva üdvözölte a látogatók csoportját, amely öt lépcsőfokkal lejjebb várakozva nézett fel rá. Félénk mosolya felfedte a felső metszőfogai között lévő apró hézagot.

– Kitty vagyok, a rádióadó táplálékláncának utolsó láncszeme – tréfálkozott, tökéletes összhangban testhez simuló pólójával, melyen ez a felirat szerepelt: „Miss Erfolg”*. Elmagyarázta, mi minden vár a hallgatói klub tagjaira az elkövetkező húsz percben.

– ...és látogatásuk méltó lezárásaképpen végül személyesen is megismerhetik a stúdióban Markus Timbert és reggeli adásának csapatát. Markus huszonkét éves létére nemcsak a város legfiatalabb, de egyben a legsikeresebb moderátora is, mióta másfél évvel ezelőtt a *101egész5*-nél megkezdte pályafutását.

* Német szóvicc: A „Miss Erfolg” külön írva „Miss Siker”-nek fordítható, egybeírva viszont (Misserfolg) „Kudarc”-ot jelent. [A ford.]

Jan May áthelyezte súlypontját alumíniummankójára, majd lehajolt a padlón álló Aldi reklámtáskához, amelybe az összehajtogatott hullazsákokat és a tartalék muníciót rejtette. Közben megvetően nézett végig a csoport tagjainak lelkes arcán. Közvetlenül mellette egy babaarcú nő állt, élénk színűre lakkozott körmei ízléstelenül hosszúak voltak, olcsó kosztümet viselt, mely minden bizonnyal ruhatára legjobb darabjai közé tartozott. Barátja szintén kicsípte magát a stúdiólátogatásra, és élére vasalt farmerben jelent meg, melyhez vadonatúj tornacipőt hordott. *Paneldívat*, gondolta Jan becsmérően.

A párocska mellett egy hájas, könyvelőnek tűnő alak állt, patkóformára vágott hajkoronával, és az irodai alkalmazottakra jellemző pocakkal. Az utóbbi öt percben egy vörös hajú nővel beszélgetett, aki nyilvánvalóan állapotos volt. A terhes nő most a csoporttól kissé félrehúzódva egy túldimenzionált kartonbábu mögött telefonált, mely a bután vigyorgó sztármoderátort ábrázolta életnagyságban.

A hetedik hónapban lehet, tippelt Jan. *Sőt, valószínűleg a nyolcadikban. Jó*, gondolta Jan. *Minden a legnagyobb rendben. Minden...*

Nyakizmai meghúzódtak, amikor mögötte hirtelen kinyílt az elektromos ajtó.

– Á, hát itt van a mi megkésített vendégünk! – üdvözölte Kitty mosolyogva a testes futárt, aki kedvetlenül bólintott a gyakornoklány felé, mintha ő lenne a hibás, amiért elkészt.

A pokolba! Jan lázasan gondolkodott, vajon hol követhetett el hibát. A barna formaruhát viselő fickó nem volt rajta a hallgatói klub nyerteseinek listáján. Vagy közvetlenül a munkából jött, vagy még a reggeli műszak előtt le akarta tudni a látogatást. Jan idegesen végighúzta a nyelvét az álcázásul szájába rakott fogsorutánzon,

mely mind az arcát, mind a hangját teljesen megváltoztatta. Azután emlékezetébe idézte az alapszabályt, amelyet az előkészületek alatt többször is elismételtek: – Mindig történik valami váratlan dolog. – Olykor akár már az első néhány percben. *A francba!* Nem csak az volt a baj, hogy semmit nem tudott a férfiről. De a UPS csomagküldő szolgálat szakállas, hátrazselézett hajú küldönce ráadásul szörnyen problémásnak tűnt. Az inge vagy összement a mosásban, vagy addig gyúrt valamelyik kondigépen, amíg kitornázta magát belőle. Jan röviden mérlegelte, vajon lefújja-e az egész akciót. De végül elvetette az ötletet. Hisz olyan intenzíven készültek erre a napra. *Nem!* Most már nem volt visszaút, még ha az ötödik áldozat nem is volt belekalkulálva.

Jan beletörölte a kezét foltos pulóverébe, melynek belső feléhez ügyesen egy alsórhasat fércelt. Folyamatosan izzadt, mióta tíz perccel korábban a liftben felöltötte áruháját.

– ...ön pedig minden bizonnyal Martin Kubichek úr – hallotta, amint Kitty felolvassa a látogatók listájáról az ő fedőnevét. Nyilvánvaló volt, hogy a csoport minden tagjának be kellett mutatkoznia, mielőtt elkezdődött az idegenvezetés.

– Igen, és nem ártana, ha ellenőriznétek a mozgáskorlátozottak számára készült berendezéseiteket, mielőtt vendégeket hívtok – fröcsögte a lány felé a szavakat, majd a lépcső felé sántikált. – Mégis hogy az ördögbe jussak fel ezen az istenverte lépcsőn?

– Ó! – Kitty foghíjas mosolya ezúttal még bizonytalanabbra sikerült. – Igaza van. Nem tudtuk, hogy ön ööö...

Azt sem tudjátok, hogy két kiló plasztikbombát kötöttem a testemre! – tette hozzá Jan gondolatban.

A UPS-sofőr megvetően mérte végig, de azért félreállt az útból, amikor Jan ügyetlenül sántikálva elindult. A párocska és

az irodakukac egyszerűen úgy tett, mintha Jan sértő magatartására ménségül szolgálna hátrányos helyzete.

Pompás! – gondolta Jan. – *Húzz magadra egy olcsó szabadidőruhát, szerezz be egy ápolatlan proliparókat, és egyszerűen viselkedj úgy, mint egy elmeháborodott – és azonnal megkapsz mindent, amit csak akarsz. Még Berlin legsikeresebb rádióadójának stúdiójába is bebocsátást nyersz.*

A látogatók lassan követték felfelé a keskeny lépcsőn.

Kitty vezette a sort a szerkesztőségi irodák és stúdiók irányába.

– Nem, szívecském. Hiszen megígértem, hogy megkérdezem. Igen, én is nagyon szeretlek...

A vörös hajú kismama utolsóként sietett utánuk, és elnézést kért, miközben mobiltelefonját a nadrágzsebébe tette.

– Anton volt az – magyarázta. – A fiam. – Azzal kinyitotta a tárcáját, és mintegy bizonyítékképpen körbemutogatott egy fényképet a négyéves kis fickóról. Nyilvánvaló szellemi fogyatékossga ellenére, Jan megállapította magában, hogy nem sokszor látott még ilyen boldog gyereket.

– Túl kevés volt az oxigén. A köldökzsinór majdnem megfojtotta – magyarázta a nő, miközben egyszerre sóhajtott fel és mosolyodott el. Kimondatlanul is tudták mindannyian, mennyire félhet a kismama attól, hogy ez a születési trauma megismétlődik. – Anton apja még a szülőszobában elhagyott bennünket – folytatta, alsó ajkát kissé féloldalra húzva. – Így most elszalasztja élete legszebb pillanatait.

– Én is úgy gondolom – értett egyet Kitty, és visszaadta a nőnek a fényképet. A szemei ragyogtak, és olyan benyomást keltett, mint ha éppen egy csodaszép történet végét olvasná.

– Eredetileg úgy volt, hogy az én drága kincsem ma elkísér ide, de tegnap este megint rohama volt. – A terhes nő megvonta a vállát. A jelek szerint Antonnál nem volt ritkaság az ilyesmi. – Természetesen mellette akartam maradni, de nem volt szabad. „Mama” – mondta – „el kell menned a kedvemért, és meg kell kérdezned Markus Timbert, hogy milyen autója van” – imitálta a nő a gyerek vékonyka hangját.

Mindenki meghatottan felnevetett, és még Jannak is ügyelnie kellett rá, nehogy kiessen a szerepéből.

– Hamarosan megtudjuk – ígérte Kitty. Kidörzsölt egy szempilát a szeme sarkából, majd tovább vezette a kis csapatot a hatalmas, egylégerű szerkesztőség felé. Jan May megnyugodva állapította meg, hogy a terem beosztása megfelelt annak az alaprajznak, amelyet az elbocsátott őr egynegyed gramm heroinért és egy fecskendőért elővarázsolt az emlékezetéből.

A rádióadó a berlini Medien-Center tizenkilencedik emeletét foglalta el. A Medien-Center egy újdivatú üvegpalota volt a Potsdamer Platzon, ahonnan lélegzetelállító panoráma nyílt egész Berlinre. A szerkesztőség székhelyéül kiszemelt épületrészen az emelet összes válaszfalát eltávolították, és a helyükbe krémszínű térelválasztók és temérdek, havonta változó, bérelt szobanövény segítségével egy valódi kreuzbergi loft atmoszféráját teremtették meg. A szürkésfehér keményfa padló és a decens fahéjillat, amely a klímaberendezésből áradt, komolyságot kölcsönzött a kereskedelmi rádióadónak. Talán ezzel próbálják elterelni a figyelmet a kissé harsány programról, gondolta Jan, miközben tekintete az emelet jobb sarkába vándorolt. Itt rendezték be az „akváriumot” egy hatalmas üvegháromszögben, melyben a két stúdió és a hírközpont kapott helyet.

– Azok ott mit csinálnak? – kérdezte a patkófrizurás, túlsúlyos könyvelőfigura, és három szerkesztőre mutatott, aki a stúdió közepében állt körül egy asztalt. Az íróasztal mögött egy férfi ült, alkarjára sárgásvörös lángokból a pokol képét tetoválták.

– Talán torpedóznak? – tréfálkozott.

Oké, Mr. Aktakukac tehát felveszi a csoport bohóca szerepet – regisztrálta Jan. Kitty udvariasan mosolygott.

– Ők a műsor szerzői. A főszerkesztőnk épp most is egy anyagon dolgozik, amelynek néhány percen belül el kell készülnie.

– Az ott a főszerkesztő? – kérdezte a párocska mindkét tagja szinte egyidejűleg. A fiatal nő eközben teljesen gátlástalanul rámutatott hosszú körmével arra a férfira, akiről Jan tudta, hogy piro-mániás hajlamai miatt minden kollégája csak „Diesel”-nek nevezi.

– Igen. Ne engedjék, hogy megtévessze önöket a külseje! Kissé excentrikusan hat – mondta Kitty –, de a szakma egyik legzseniálisabb elméjeként tartják számon, és már tizenhat éves kora óta a rádiónál dolgozik.

– Aha. – Rövid, hitetlenkedő sutyorgás vonult végig a csoporton, majd ismét továbbindultak.

Még soha életemben nem dolgoztam a rádiónál, de már az első munkanapomon olyan hallgatottságot produkálok nektek, amilyen csak a vb-döntő alkalmával sikerül a televíziós csatornáknak – gondolta Jan, miközben lassan lemaradt a csoporttól, hogy kibiztosítsa a fegyverét.

3.

A kutya levágott feje egy feketésvörös vértócsában feküdt, körülbelül fél méterre a hűtőpulttól. Irának nem maradt ideje körülnézni a kis vegyeskereskedésben, hogy vajon hol van az elpusztult pitbull testének többi része. A két férfi, aki éppen valami érthetetlen nyelven ordítozott pisztolyt szegezve egymásra, teljesen lekötötte a figyelmét. Egy pillanatra azt kívánta, bárcsak komolyan vette volna a bejáratnál álló srác figyelmeztetését!

– Hé, cicuskám! Megörültél? – kiáltott oda neki a török fiatalember, amikor be akart nyitni mellette az ajtón. – Ezek kicsinálnak!

– Na és? – Ira csak ennyit mondott, és faképnél hagyta a döbent srácot. Két másodperccel később egy tankönyvbe illő helyzet kellős közepén találta magát: a konfliktust mintha a Mobil kommandósok kézikönyvből vették volna, melyet még a kiképzés első napján nyomtak a kezébe, és amely hosszú időre a bibliájává vált. A két egymással rivalizáló külföldit nem sok választotta el attól, hogy szétlője egymás fejét. A gyűlölettől eltorzult arcú férfit – kezében a lőfegyverrel – már ismerte. Ő volt az üzlet török tulajdonosa, Hakan. A másik fickó úgy nézett ki, mint egy orosz bunyós: bikatermet, kalácskép, szétlapított orr, egymástól távol ülő szemek és legalább százötven kilós versenysúly. Strandpapucsot viselt, melegítőalsót és egy koszos trikót, mely csak itt-ott takarta el az egész testét beborító buja szőrzetet. Mégsem ez volt rajta a legfeltűnőbb,

hanem az, hogy bal kezében machetét, jobb kezében pedig pisztolyt szorongatott. Minden bizonnyal Marius Suvalovnak, a kelet-európai szervezett bűnözés berlini nagyfőnökének dolgozott.

Ira az üvegajtájú üdítő hűtőnek támaszkodott, és azon töprengett, miért is hagyta a konyhaasztalon a szolgálati fegyverét. Azután eszébe jutott, hogy a mai napon ennek már úgyszincs semmi jelentősége.

Vissza a kézikönyvhöz – gondolta. Fejezetcím: Deeszkaláció, 2. bekezdés: Krízisintervenció. Miközben a két férfi tovább ordított egymással anélkül, hogy tudomást vett volna Iráról, ő gépiesen végiggondolta a teendőket.

Normális körülmények között a következő harminc percet azal kellene eltöltenie, hogy felméri a helyzetet, körülzárhatja a helyszínt, megakadályozandó, hogy az esemény eszkalálódjon, például úgy, hogy az orosz vadul lövöldözve kirohan a Viktoria parkba. *Normális körülmények? Haha!*

Normális körülmények között ő most itt sem lenne. Direkt módon közbeavatkozni szemtől szembe és közvetlen közélről – anélkül, hogy előzetesen akár csak egy szemernyi bizalmat keltett volna maga iránt a vitázó felekben – az öngyilkossággal lenne egyenértékű. Nem beszélve arról, hogy fogalma sem volt, miről is van szó. Két olyan férfi esetében, aki két különböző nyelven ordít egymásra, sürgősen szüksége lenne az LKA* legjobb tolmácsára. Továbbá azonnal le kellene váltaniuk őt egy férfi túsztárgyalóra. Mert bár kiváló eredménnyel végezte el a pszichológia szakot és a hozzá kapcsolódó rendőri kiképzést, és azóta számos különleges kommandós bevetést vezetett túsztárgyalóként, itt, ebben a pillanatban a diplomáival és okleveleivel felmoshatná a trafik padlóját. Sem a török,

* LKA: Landeskriminalamt – Tartományi Bűnügyi Rendőrség. [A ford.]

sem az orosz nem fog pont egy nőre hallgatni. Ezt valószínűleg már csak a vallásuk is tiltaná. No meg az indítékuk.

Ezen a környéken általában valami macsó ügy volt a háttérben, és ez a jelenlegi helyzet sem nézett ki védelmi pénz körüli hercehurcának. Máskülönben az ukrán nem egyedül jött volna, Hakan pedig már réges-régen szitává löve feküdne, arccal a feta sajtos hűtőpultban. Amikor Ira meghallotta, hogy az orosz felhúzza a dob-táras revolver ravaszát, miközben a földre ejti a machetét, hogy mindkét kezét a célzásra használhassa, a kirakat üvegén át az utcára pillantott. Bingo! Ez volt hát az indíték. Odakint egy leültetett fehér BMW parkolt krómozott felnikkel, kis szépséghibával. A jobb első fényszórója összetört, és a lökhárító félárbocra ereszkedett. Ira feljegyezte egy képzeletbeli flipchartra a kirakójáték darabjait.

Török. Orosz. Machete. Tönkretett striciautó. Döglött kutya. Hakan nyilván karambolozott az orosz autójával, aki azért jött ide, hogy a „saját módszerei” szerint rendezze el az ügyet, és üdvözlésképp lefejezte Hakan harci kutyáját.

Kilátástalan helyzet – gondolta Ira. Az egyedüli pozitívum az volt, hogy rajta kívül egyetlen vevő sem volt lőtávolságban, amennyiben néhány másodpercen belül elszabadulna a pokol. Márpedig a golyóváltás csak idő kérdése volt. Hiszen itt legalább nyolcszáz eurós kárról volt szó. Már csak az volt a kérdés, vajon ki adja le az első lövést. És hogy mennyi idő fog eltelni, amíg őt is eltalálja egy eltévedt lövedék.

Hát jó. Itt senki nem fogja csak úgy alább adni. Nem is lett volna tanácsos egyik férfinak sem. Aki először leengedi a fegyverét, azonnal kap a fejébe egy kilenc milliméteres golyót. És micsoda szégyen! Mivel ő maga nem adott le egyetlen lövést sem, a temetésén mindenki gyávának nevezi majd.

Egyúttal azonban egyikük sem akarta elveszíteni a becsületét az-
zal sem, hogy elsőként süti el a fegyvert. Ez volt az egyedüli ok,
amiért egészen mostanáig nem rendeztek vérfürdőt, eltekintve per-
sze a padlón elterülő pitbulltól.

Ira előrelátóan bólintott, amikor újabb fejleményre lett figyel-
mes. Az orosz tett egy lépést a hűtőpult irányába, és dühödten
taposni kezdte a levágott kutyafejet, akkora erővel, ahogy a strand-
papuccsal csak bírta. Hakan, akinek már szinte elborult az agya a
dűhtől, olyan hangosan kiabált, hogy Irának kis híján beszakadt a
dobhártyája.

Talán még tíz másodperc. Legfeljebb húsz – gondolta. Ira utálta
az öngyilkosságra készülőkkel folytatott tárgyalásokat. Ő a tús-
ejtésekre és az emberrablásokra specializálódott. Mégis tudta: az
életuntaknál akkor van a legnagyobb esélye, ha sikerül elterelni a
figyelmüket. A saját halálukról. Valami jelentéktelenebb dolog felé.
Valami banális dolog felé. Olyasmi felé, ahol nem forgott annyi
minden kockán, ha nem sikerül.

Hát persze! – gondolta Ira, és kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját.

Elterelés.

– Hé! – kiáltotta, hátat fordítva a párbajozóknak. – Hééé! – csat-
tant fel még hangosabban, amikor látszólag egyik férfi sem vett
róla tudomást.

– Egy kólát kérek! – kiáltotta, majd megfordult. Ebben a pil-
lanatban elérte a célját. Anélkül, hogy a fegyverüket leengedték
volna, mindkét férfi ránézett. A tekintetük zavarodottságot és mér-
hetetlen gyűlöletet tükrözött.

Mit akar ez az örült?

Ira elmosolyodott.

– Mégpedig diétásat. Legjobb lesz egy Cola light Lemon.

Feszült csend következett. De nem sokáig tartott. Azután eldőrdült az első lövés.

4.

Kitty az „A” stúdióba sietett, ahol majdnem felbukott Markus Timberben, aki törökülésben ült a földön, és unottan lapozgatott egy férfimagazint. – A francba! Nézz már a lábad elé! – mordult fel, majd körülményesen felkászálódott.

– Mennyi időnk van még, Flummi? – zsémbelt a hórihorgas szerkesztőnek.

Benjamin Flummer felnézett a keverőpultról a stúdiómonitorra, melynek digitális kijelzőjéről le lehetett olvasni a Madonna-dalból hátralévő időt.

– Még negyven másodperc.

– Oké. – Timber végigszántott hosszú ujjjaival fakószőke haján.

– És most mit csinálunk?

Szokás szerint most sem látta át, hogyan fut le a program, vakon megbízott műsorszerkesztőjében, amikor az felvilágosította saját műsorának legközelebbi fénypontjáról.

– 7 óra 28 perc van. Épp most ment le az első nyereményjáték. Még lejátszhatunk egy számot, azután következzen valami szívfa-csaró. A hároméves Felix négy héten belül meghal, ha nem találunk neki csontvelődönort.

Timber viszolyogva elfintorodott, miközben Flummi zavartalanul folytatta: – Te felkéred a hallgatókat, jöjjenek be a stúdióba vérvételre, hogy kiválaszthassuk, ki jöhet szóba, mint donor. Mindent megszerveztünk: a nagy konferenciatermet berendeztük ágyakkal, és három orvos áll készen tizenkét órától, hogy levegyen egy fél liter vért azoktól, akik bejönnek hozzánk.

– Hmm. – Timber kelleetlenül dörmögött. – Be tudjuk játszani legalább, amint a gyerek a vonal túlsó végén kibőgi a szemét örömeiben?

– A kisfiú még csak *hároméves*, és *rákos*. Az anyjával fogsz beszélni – felelte Flummi kurtán, és az előhallgató gombbal ellenőrizte, hogy a megfelelő helyen szólal-e majd meg az első reklámszpot.

– Legalább szexi? – érdeklődött Timber, és a papírkosárba dobta a magazint.

– Kicsoda?

– Az anyuka!

– Nem.

– Akkor Felix halott. – Timber feltápászkodott. Egyedül ő vi-gyorgott saját ízléstelen, kétértelmű megnyilvánulásán.

– Valami nem tetszik? – förmedt rá Kittyre, amikor meglátta, hogy a lány még mindig ott áll előtte. – Csontvelő-adományozás! Életmentés! Ez csakis a te giccses ötleted lehetett, nem igaz?!

Kittynek nehezeére esett türtőztetnie magát.

– Nem.

– Akkor meg miért rontod itt a levegőt a stúdióban?

– A csoportról van szó – mondta a lány végül.

– A miről?

– Elfelejtettem mondani neked, hogy ma látogatók érkeznek.

– Kicsoda? – Timber úgy meredt Kittyre, mintha a lánynak elment volna az esze.

– A hallgatói klub tagjai? – hangzott a válasz kérdés formájában, mintha már ő maga sem lenne biztos abban, kik állnak odakint a szomszéd stúdióban, és várnak bebocsátásra a szentélybe. Tulajdonképpen Kitty dolga lett volna, hogy Timbert már előző nap tájékoztassa erről az eseményről. De mivel nem tette meg, Timber néhány pillanat múlva borotvátlanul, szakadt farmerben nézhet farkasszemet leghűségesebb rajongóival. Azalatt a rövid idő alatt, mióta ennél a rádióállomásnál dolgozott, már ennél kisebb mulasztások miatt is rúgott ki embereket, és ezúttal feltehetőleg az sem menti meg Kittyt, ami miatt Timber egyáltalán alkalmazta: a dekoltázsa.

– Mikor jönnek? – kérdezte Timber dermedten.

– Most!

Amint a mankós férfi végre lemászik a vécéről. Legalább van valami jó oldala is annak, hogy az a kellemetlen fajánkó épp most tartja fel még egy kis időre a többi látogatót.

A műsorvezető oldalra pillantott, a színezett, hangszigetelt üvegablak felé, amely az „A” stúdiót választotta el a mögötte lévő kiszolgálóhelyiségtől. Valóban. A négy hallgatóból álló csoport épp megtapsolt valamit, amit a hírszerkesztő mondott nekik.

– Körülbelül három perc múlva.

– Azonnal hozd ide az autogramkártyáimat! – utasította a lányt, és bal felé intett a fejével, az archív CD-kel teli polc melletti ajtó irányába.

Legalább még maradt benne egy cseppnyi profizmus – adott hálát Kitty a teremtőnek, miközben kisietett. Már azon sem csodálkozott volna, ha Timber a vendégek füle hallatára gorombítaná le. Kitty feltépte az „élményrészleg”-be vezető aprócska ajtót. Ezt az ironikus csúfnevet a műsorvezetők adták a kis, ablaktalan

helyiségnek, amelyet étkezésre, dohányzásra és tisztálkodásra használtak. A berendezés egyébként nem állt másból, mint egy beépített konyhaszekrényből és egy rozoga étkezőasztalból. Ezt a helyiséget kizárólag az „A” stúdió felől lehetett megközelíteni. Innen vezetett egy ajtó a kapcsolószobába, és egy vészkijárat valahova a tetőre. Ez utóbbi az építészeti tervezési hibák mintapéldánya volt. Komoly baj esetén ugyanis csapdába csalta az embert. Az ajtó mögött alumínium csigalépcső vezetett lefelé odakint, a tűzfalal párhuzamosan, amely fél emelettel lejjebb, egy növényekkel beültetett tetőkiszögellésen végződött. A semmiben. Valahol a tizennyolcadik és a tizenkilencedik emelet között.

Kitty körülnézett. Timber fekete, formatervezett hátizsákja a mosogató mellett hevert, egy hamutál és egy félig telt kávéscsésze között. Lázasan keresgélni kezdte benne azokat az átkozott autogramkártyákat. Épp amikor végre megkönnyebbülten kihúzott egy kis paklit, rajta Timber előnyösen beállított, retusált arcképével, megrettent.

– Szívélyes üdvözetem!

Kitty megfordult, és az ajtóba illesztett üvegcsíkon át benézett az „A” stúdióba, ahol Timber éppen kezét nyújtott valakinek üdvözlésképpen. *Jaj, ne!* Kubichek nyilván visszajött a vécéből, és a hírszerkesztő a megbeszéltek ellenére, már be is vezette a csoportot a stúdióba. Timber tutira ki fog akadni. Újabb fekete pont.

– Örülök, hogy eljöttek!

A sztárműsorvezető hangja tompán hatolt át a zárt ajtón keresztül, mely becsapódott Kitty mögött, még amikor belépett az „élményrészlegbe”. Mivel az ajtó csak kifelé nyílt, Kittynek most ki kellett várnia, amíg minden hallgató eloldalaz előtte, és helyet foglal a „pultnál”.

A „pult” patkó alakban vette körül a nagy keverőpultot, előtte bárszékek álltak a stúdióba látogató vendégek számára. Kitty visszament az ajtóhoz, és kíváncsian bekémlelt a kis ablakon keresztül. Időközben már majdnem mindegyik látogató leült a székére. Egy kivételével.

Mit csinál az az idióta annyi ideig a bejáratnál? – tette fel Kitty magában a kérdést. *Miért nem jön be, mint a többiek? Aha! Jó.*

Most végre az utolsó vendég is előresántikált. De miért húzza be maga mögött a stúdió nehéz ajtaját? A kis helyiségben egyébként is alig volt levegő.

Jaj, istenem! Kitty akaratlanul is a szája elé kapta a kezét. *Mire készül ez az ember?*

Tíz másodperccel később már tudta a választ, és sikoltozni kezdett.

5.

Jan számára egyetlen lehetőség kínálkozott arra, hogy az eseményeknek ebben a kritikus szakaszában a meglepetés erejével hason: sérülést kell okoznia valakinek, mégpedig olyan gyorsan és látványosan, amennyire csak lehet. Hatásos jelenetet kell rendeznie. Sokkoló hatásút, amely azonnal megbénítja a gyanútlan nézőt. Tehát kezét nyújtott Timbernek, de még mielőtt a műsorvezető viszonzni tudta volna a gesztust, ismét visszahúzta a kezét, majd alumíniummarkolatánál fogva felemelte a mankót, és brutális erővel lesújtott Timber orrára.

A Timber arcából sugárban ömlő vér, amely egy pillanat alatt eláztatta a keverőpultot, és a műsorvezető egyidejűleg felhangzó borzalmas ordítása elérte a kívánt hatást. A helyiségben mindenki megmerevedett. Pontosan úgy, ahogy azt Jan elképzelte. A műsor-szerkesztő arcáról különösen jól le lehetett olvasni, ahogy az agya hiábavalóan próbálkozik a történetek feldolgozásával. Flummi ártatlan bemutatkozásra számított, felszínes cseverészéssel tarkítva. A műsorvezető látványa, aki reszketve emelte mindkét kezét az arca elé, egyszerűen nem illett bele a képbe. Jan éppen ezt a zavarodottságot építette be a tervébe. Ezzel időt nyert. Legalább másfél másodpercet.

Egy jól célzott karateütéssel bezúzta a falra szerelt segélyhívó üvegét, és megnyomta a vészjelző gombot. Abban a pillanatban éles szirénázás nyomta el a U2 legújabb slágerének záróakkordjait. Egyidejűleg nehéz fémredőny ereszkedett a stúdió hatalmas ablakaira, elzárva a külvilágtól az A stúdióban uralkodó káoszt.

– Mi az ördög...? – ahogyan arra számítani lehetett, először a UPS-sofőr találta meg a hangját. A pult végénél ült, a legtávolabb Jantól. Kettejük között foglalt helyet a terhes nő, a fiatal pár és a túlsúlyos hivatali poéngyáros.

Jan a bal kezével letépte fejről a parókát, majd a másik kezével előhúzta pisztolyát melegítőalsója zsebéből.

– Az ég szerelmére, kérem... – Jan a fülsiketítő zajban csak sejteni tudta, mit akar mondani a terhes nő. De arra már nem volt alkalma, hogy befejezze a mondatot. Beléfagyott a szó, amikor Jan, Timber vértől mocskos arcának szegezte a pisztolyt, miközben a faliórára pillantott. 7.31.

Tíz perc, hét túszer és három ajtó állt a rendelkezésére. Az egyik a B stúdióba vezet. A másik a hírszerkesztőségbe. A harmadik

közvetlenül a háta mögött valami konyhaféleségbe. Erről ugyan nem szólt neki a drogos biztonsági őr, de ha jól emlékezett az épület alaprajzára, ez az ajtó nem vezethetett semmiféle kijáratához. Majd később utána néz. Most először is meg kell akadályoznia, hogy a tűzszok a másik két ajtó bármelyikén át elhagyhassák a stúdiót. A biztonsági szolgálat a riasztás miatt már biztosan úton van, és kevesebb mint hatvan másodpercen belül körülveszik a stúdiót. De ez őt egyáltalán nem zavarta. Éppen emiatt volt ő az, aki utoljára bement, hogy manipulálni tudja a stúdió ajtaját működtető, jelszóval védett beléptető rendszert. Az elektronikus zár biztonságtechnikai szempontból egy vicc volt. Ha valaki háromszor egymás után hibás kódot ütött be, utána senki nem léphetett be a stúdió területére. Az ajtó automatikusan lezárta magát, és egy időzár gondoskodott arról, hogy csak tíz perc elteltével lehessen újra próbálkozni.

Jan eszmefuttatását mintegy megerősítendő, ebben a pillanatban a biztonsági őrök kívülről rángatni kezdték a kilincset. Mivel a leengedett redőnyökön keresztül nem láttak be a stúdióba, a roszszul kiképzett csapat tagjai nem tudták, mitévők legyenek. Ilyen helyzetre nem készítették fel őket.

Jan éppen elégedetten konstataálta, hogy minden a terv szerint halad, amikor a dolgok egyszerre kicsúsztak a kezéből.

Várható volt: a UPS-sofőr! Utólag többször is szemrehányásokat tett magának, amiért nem gondolt arra, hogy nem ő az egyetlen Berlinben, akinél fegyver van. Különösen, ha az ember csomagszállítóként naponta csönget be vadidegenekhez, megnyugtató érzés, ha van a keze ügyében egy pisztoly. Egy röpke pillanat alatt, amíg Jan első alkalommal hátat fordított tűszainak, hogy a pultot megkerülve a keverőpulthoz menjen, a küldönc előhúzta a lőfegyverét.

Jól van, szóval hősködni akarsz! – gondolta Jan, és azon bosszankodott, hogy már ebben a korai stádiumban fel kell áldoznia egy túszt.

– Dobd el a fegyvert! – kiáltotta a csomagszállító, ahogyan azt a Tetthely című krimisorozatban hallotta. De Jan nem zavartatta magát. Helyette magához rántotta a nyöszörgő Timbert.

– Nagy hibát követ el – mondta Jan, és Timber halántékának szegezte Berettáját. – Most még kijavíthatja.

A sofőr izzadni kezdett. Barna egyenruhája ujjával végigtörölte jobb halántékát.

Még hét perc. Talán már csak hat, ha az örök odakint gyorsak és egy kicsit is értik a dolgukat.

Hát, jó. Jan felismerte a pánikot a csomagszállító ijedt, sápadtszürke szemében, és biztos volt abban, hogy amaz nem fog lőni, de ebben a korai szakaszban még nem vállalhatott túl nagy kockázatot. Azonban még mielőtt félrelökte volna Timbert, hogy elég helye legyen a biztos célzáshoz, megpillantotta a központi főkapcsolót a keverőpultnál. Sokkal jobb ötlete támadt. Még szorosabban megragadta Timbert, és fél méterrel odébb húzta a falhoz, a pisztolyt továbbra is a fejéhez szegezve.

– Egy lépést se tovább! – kiáltott fel idegesen a sofőr. De Jan csak fáradtan elmosolyodott.

– Oké, oké. Ott maradok, ahol vagyok.

Azután megint sikerült neki a meglepetés erejével megbénítani a társaságot. Mégpedig egyszerűen úgy, hogy a mögötte lévő falikapcsolót lekapcsolta. A fények váratlanul kialudtak. Mielőtt még a túsztok szeme hozzászókatott volna a hirtelen támadt félhomályhoz, szabad bal kezével Jan lekapcsolta a keverőpultot, és az összes hozzácsatlakoztatott síkképernyős monitort. A stúdió most szinte

teljes sötétségbe borult. Csak két vészvilágító LED-lámpa fénye vibrált a sötétben, mint két szentjánosbogár.

Ennek az egyszerű trükknek köszönhetően a túszok megdermedtek, mintha mindannyian egyszerre bénultak volna le. A UPS-sofőr így már nem látta tisztán az ellenfelét, ezért ő is habozni kezdett.

– Te rohadék! Mi a fenét akarsz? – káromkodta el magát.

– Maradjon nyugton! – hangzott az utasítás a sötétben. – Mi a neve?

– Manfred, de semmi közöd hozzá!

– Aha, remeg a hangja. Ön fél – állapította meg Jan.

– Lepuffantalak. Hol vagy?

A sötétséget egy pillanatra egy öngyújtó fellobbanó lángja világította meg. Azután egy cigaretta vörösen izzó vége tűnt fel a semmi közepén.

– Itt. De inkább ne lőjön felém!

– A pokolba! Miért ne?

– Mert valószínűleg csak a felsőtestemet találja el.

– Na és? Az meg miért baj?

– Nem baj. De tönkretenné azt a szép plasztikbombát, amit a hasamra kötöttem.

– Te jó isten! – nyögött fel az irodakukac és a terhes nő egyidejűleg. Jan azt remélte, hogy a többi túsz nem tér magához belső dermedtségéből az elkövetkező másodpercek alatt. Egyetlen felkelővel még talán valahogy elbír. De az egész csoporttal nem.

– Blöffölsz!

– Azt hiszi? Azért az ön helyében nem kockáztatnék.

– A francba!

– Ahogy mondja. Most pedig dobja ide a pisztolyát a keverőpulton át! Mégpedig sebesen! Mert ha öt másodpercen belül ismét

felkapcsolom a lámpát, és még mindig az ön kezében látom azt a vacak fegyvert, akkor beleeresztek egy golyót a mi kis sztárműsorvezetőnk fejébe. Világos?

Mivel a sofőr nem válaszolt, egy pillanatra csak a légkondicionáló surrogását lehetett hallani.

– Na, jó. Akkor gyerünk! – Jan megkopogtatta Timber vállát. – Számoljon öttől visszafelé! – adta ki a parancsot.

Rövid szuszogás és fojtott nyöszörgés után Timber tőle szokatlan, reszkető orrhangon megkezdte a hátborzongató visszaszámlálást: – Öt, négy, három, kettő, egy.

Azután puffanás hallatszott. Amikor végül kigyulladtak a fények, a többi tús olyasmit látott, amit egész életükben nem fognak elfelejteni.

A csomagszállító eszméletlenül feküdt a pultra borulva. A saját véréből a felismerhetetlenségig bemocskolt Markus Timber rettegve kapaszkodott szerkesztőjébe, akinek Jan cigarettát dugott a szájába, mielőtt a legnagyobb lelki nyugalommal körbesétálta a pultot, hogy hátulról leüsse Manfredet.

Jan elégedetten állapította meg, hogy áldozatai arcára kiült a rettegés. Most, miután végre kikapcsolta az egyetlen alfahímet, és mégis sikerült megtartania az összes túszt, az ő számára ismét minden terv szerint zajlott. Elkérte Flummitól és Timbertől a kulcsaikat, és először lezárta a hírszerkesztőségbe vezető ajtót. Azután eltorlaszolta a „B” stúdiót is, majd végül elfordította a kulcsot a zárban.

– Mit akar tőlünk? – kérdezte Timber óvatosan.

Jan nem válaszolt neki, hanem elzavarta a pulton túlra, az egyik, látogatók számára fenntartott bárszékre mutatva pisztolyával. Flummit viszont ott tartotta. Most, hogy mindenki tudja, hogy

ő egy két lábon járó bomba, senki nem mer majd kezét emelni rá, így kockázat nélkül megtűrheti maga mellett a sovány égimeszelőt. Már csak azért is, mert szüksége van valakire, aki ért a technikához. Megparancsolta a műsorszerkesztőnek, hogy tegyen meg minden szükséges lépést annak érdekében, hogy folytatódjon az adás.

– Ki maga? – tette fel Timber a következő kérdést, ezúttal a keverőpult túloldaláról. De most sem kapott választ.

Jan elégedetten vette tudomásul, hogy a monitorok és a keverőpult ismét működnek, és magához húzta a mikrofonállványt. Majd megnyomta a piros jelkapcsolót az érintőképernyős billentyűzetten maga előtt, ahogyan otthon újra meg újra elgyakorolta. Felkészült. Indulhat a játék!

– Ki az ördög maga? – kérdezte Timber még egyszer, de ezúttal az egész város hallotta. A *101egész5* ismét megszólalt.

– Hogy ki vagyok? – felelte Jan végre, miközben ismét Timberre irányította a pisztolyt. A hangja egyszerre tárgyilagosan és komolyan csengett. Közvetlenül a mikrofonba beszélt:

– Halló, Berlin! Hét óra harmincöt perc van. Önök épp a legborzasztóbb rémálmukat hallgatják.

6.

Ira törökülésben ült a vegyeskereskedés szürke mintás kőpadlóján, és immár több mint húsz perce az orosz fegyverének csövével nézett farkasszemet. Az első golyó több méterre mellette süvített el, majd érme nagyságú lyukat ütött a hűtőszekrény plexiajtájába.

Azóta a férfi Ira mellére célzott, miközben Hakan a maga részéről a fegyverét a verőlegény fejének szegezte.

– Hagyd őt békén! – követelte, mire az orosz érthetetlen szóáradatot zúdított rá. A helyzet végérvényesen reménytelenné vált. Amennyire Ira a szakadatlan zagyválásból megértette, az orosz most a bosszú helyett mégiscsak inkább a pénzt akarta Hakan kasszájából, különben a második lövés nem tévesztett célt.

És tényleg nem tévesztett célt.

Az első golyó keresztülment a lapockacsonton, a második lövedék pedig szétroncsolta a térdkalácsot a meniszkusszal együtt. Az orosz elejtette a fegyverét, és összerogyott a pult előtt. Csak amikor már a padlóra zuhant, és felfogta, milyen természetellenesen hajlott be a lába, akkor kezdett el ordítani. Akárcsak Ira agya, valószínűleg az övé is némi késéssel reagált a megváltozott körülményekre.

– Dobd el a fegyvert, és fel a kezekkel! – ordította valaki a bejárat felől Hakan irányába. Ira felállt, és kissé kábán a testes SEK-kommandós felé fordult, aki teljes felszerelésében kitöltötte a vegyeskereskedés ajtaját.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte Ira meglepetten.

Abból, ahogy a férfi kézfejével felhajtotta a titánötvözet védősisak plexijét, azonnal felismerte. A férfi éber szemével végigmérte, és tekintetében most is ott volt az elszántság és a melankólia szokatlan keveréke.

– Ezt én is kérdezhetném tőled, szivi.

Oliver Götz továbbra is Hakanra irányította a géppisztolyt, aki feltétel nélkül követte az utasítását, és ebben a pillanatban a bolt mennyezete felé nyújtotta fegyvertelen kezeit. Götz bal kezével kihalászott a zsebéből két műanyag bilincset, és odadobta őket Irának.

– Tudod, hogy működik.

Ira előbb összegyűjtötte a padlón heverő fegyvereket, és odaadta őket Götznek. Utána először Hakannak, majd az oroszoknak is összekötözte hátul a kezét, amitől az utóbbi fájdalmában hangosan felkiáltott.

– Hol vannak a többiek? – Ira kinézett a kirakaton keresztül, de senkit nem látott. A berlini SEK normális esetben – a rendőrség többi különleges kommandójához hasonlóan – mindig csapatban dolgozott. Egy olyan bevetésben, mint ez a mostani, legalább hét ember vett részt egyidejűleg. Götz mégis teljesen egyedül állt előtte. Ráadásul azt sem értette igazán, hogy érhetett ki a SEK ilyen gyorsan a helyszínre.

– Egyedül vagyok – felelte Götz, amitől Ira önkéntelenül elmosolyodott. A férfi mindig ezekkel a szavakkal hívta fel, ha azt akarta, hogy Ira nála töltsen az éjszakát. Vagy az élete hátralevő részét, ha Götzön múlt volna. Ira néha azon töprengett, nem történt-e volna minden másképp, ha annak idején nem csak egy futó kalandnak tekinti a dolgot. De azután megtalálta Sarát, és a lányával együtt a boldog jövő gondolata is meghalt.

– Egyedül? – szólt vissza neki Ira. – Te *egyedül* mész teljes harci felszerelésben, és csőre töltött fegyverrel a sarki boltba?

Ira lassan elindult a nála öt évvel idősebb főfelügyelő felé, akivel együtt volt a legtöbb berlini bevetésén. És néhány éjszakán.

– Hogyhogy? Talán tejért jöttél?

– Nem – felelte Götz szárazon. – Érted.

– Értem?

– Igen. Részt kell venned egy bevetésen. A csapat többi tagja már vár a parkban. Csak véletlenül jöttem erre, otthon akartalak felvenni.

Mindketten kimentek, és Ira csak most vette észre, mekkora tömeg gyűlt össze odakint. A környék lakóinak fele őt bámulta, amint a felfegyverzett férfival beszélgetett. A távolból egy közeledő mentőautó szirénáját hallotta.

– Már nem dolgozom nálatok – mondta Götznek.

– Tudom.

– Hát, akkor keress valaki mást!

– Nem is akarod hallani, mi történt?

– Nem – felelte anélkül, hogy a férfira nézett volna. – Nekem teljesen mindegy. Ma fontosabb dolgom van. – *Meg akarom mérgezni magam. És ehhez már csak egy Cola light Lemonra van szükségem.* De ezeket a gondolatokat megtartotta magának.

– Sejtettem, hogy így fogsz reagálni – felelte Götz.

– Aha. Akkor miért jöttél értem mégis?

– Mert rá foglak beszélni.

– Na, erre kíváncsi leszek! Mégis hogyan?

– Így! – válaszolta a férfi mosolyogva, majd szélesebben elgáncsolta, a földre dobta, és olyan lélegzetelállító sebességgel tette a kezére az öntöttvas bilincset, hogy a közelben bámészkodó két fiatal srác megtapsolta, amikor elkészült.

– Steuer felhatalmazott, hogy mindent tegyek meg, ami szükséges ahhoz, hogy urai legyünk a helyzetnek.

– Gyűlöllek, Götz! – mormogta Ira. Miközben a férfi felrántotta a földről, Ira észrevette, hogy a körülöttük álldogálók közül néhányan lefotózták őket a mobiltelefonjukkal. Időközben a mentő is megérkezett, és rendőrautók egész csoportja futott be a helyszínre.

– És füttyülök Steuerre! Tudod jól, mit gondolok arról a reakciós, idióta fasisztáról!

– Igen. De sajnos ma az „idióta fasiszta” vezeti a bevetést.

Ó! – gondolta Ira, miközben kelletlenül hagyta, hogy Götz átvonszolja az utca túloldalára. Akkor valami fontos dologról lehet szó, ha Andreas Steuer, a rendőrfőnök ennél a bevetésnél magához ragadta az irányítást. Valami nagyon fontos dologról.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– Ahogyan már említettem: a parkba.

– Mi ez a hülyeség? A parkban hagyjátok a rohamkocsit? Ennél feltűnőbbben már nem is csinálhattátok volna.

– Ki beszél itt kocsiról? – Götz tovább siettetete Irát. – Oda, ahová megyünk, autóval már most sem lehet átjutni.

– Aha.

Miközben Ira tovább gondolkodott, hogy vajon mi is lehet az úti cél, a SEK-kommandós a mellényére erősített gomb segítségével bekapcsolta a sisakjába szerelt fejszettet.

Azután kiadta a parancsot, hogy azonnal indítsák be a helikoptert.

7.

Az alattuk elterülő Viktoria park dübörögve távolodott el, miközben a helikopter falevelek, por és felkavart szemét felhőjébe burkolta a bámészkodó járókelőket. Amikor Ira nyugtázta, hogy Götz még mindig nem vette le róla a bilincset, unottan körülnézett a vadonatúj helikopter szűk utasterében. Rajta, Götzön és a pilótán kívül még négy SEK-kommandós tartózkodott a fedélzeten. Mindannyian az egységparancsnokukéhoz hasonló teljes harci felszerelésben.

SEBASTIAN FITZEK

ÁMOKJÁTÉK

Ez a nap lesz az utolsó.

A neves kriminálpszichológus, Ira Samin gondosan előkészített öngyilkosságot tervez. Idősebbik lányának halála túl nagy súllyal nehezedik a lelkiismeretére. Ám ekkor segítségül hívják az egyik rádióadó stúdiójába, ahol brutális túszzdráma folyik. Egy pszichopata háttorzongató játékba kezd: élő adásban, véletlenszerűen hívogat fel embereket. Ha a vonal túlsó végén a megfelelő jelszó hangzik fel, elenged egy túszt.

De ha nem, a túszt meghal.

A férfi azzal fenyegetőzik, hogy addig folytatja a játékot, amíg a menyasszonya meg nem jelenik nála a stúdióban.

Csak hogy a lány már hónapok óta halott. Ira kilátástalan túsztárgyalásba kezd, melynek több millió ember válik fültanújává...

Sebastian Fitzek

1971-ben született Berlinben.

A terápia és az Ámokjáték című bestsellereinek köszönhetően, ma a pszichotriller sztárjaként ünneplik.

Ne lepődj meg, ha kihagy a lélegzeted...

Mélyedj el! Kapcsolj ki! Légy jelen!

Felnőtt olvasóinknak ajánljuk!

2999 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

a rettegés szavai